

La missió

La missió era difícil i, per molt que haguessin entrenat, s'apropava l'hora de la veritat. Després d'un viatge llarg, tant el pilot com el copilot es trobaven cansats. Per sort, l'ordinador s'encarregava de la majoria de les tasques finals d'apropament.

Hi havia molts nervis. En aquell instant, s'havien tallat les comunicacions amb la base. Aparentment, algú havia afegit a última hora uns deflectors a la nau, sense haver-ho documentat adequadament, i ara els produïa una interferència amb l'antena principal.

El copilot va decidir ajustar la posició de l'antena manualment. Per sort, la maniobra va ser un èxit. Des de la base els donaven una ajuda vital, analitzant tota la informació capturada pels sensors de la nau. No podien prescindir-ne de cap manera.

El pilot va veure com passaven al costat de les muntanyes de Boot Hill. Va poder comprovar aleshores que l'altitud era una mica més alta del que tocava i que l'aterratge seria més lluny del que havien planificat. Això no posava en perill la missió, però era certament una complicació inesperada. Tothom era conscient que anaven molt justs amb el combustible.

Van començar aleshores el descens, connectant el radar. L'ordinador no donava l'abast per processar tota la informació a temps, però ells no ho sabien. Començaven a sortir alarmes de manera repetida.

– Alarma 1202! Alarma 1202! –va exclamar el pilot. Tot i el seu extens entrenament, ni ell ni el copilot recordaven de cap manera què volia dir aquesta alerta.

– Esteu a 10.000 metres d'altitud –li van respondre de la base, amb tranquil·litat.

– Digueu-nos si us plau què vol dir l'alarma 1202! –va insistir el pilot.

– Et sentim. Procediu amb la missió –van ordenar des de la base.

– Entesos –es va resignar el pilot.

– 8.000 metres d'altitud –van informar des de la base, com si res hagués passat.

El descens va continuar tal com s'havia planificat. Es notava encara molt de nerviosisme a l'ambient. Tot i això, el fet que continués tot bé els semblava donar prou confiança que l'ordinador funcionava correctament.

Arribats a una alçada de 2.000 metres, es va activar el programa d'apropament final. El pilot va fer una darrera comprovació d'activació de sistemes manuals.

– 1.000 metres d'altitud. Procedim amb la fase final –van indicar novament des de la base

– Nova alarma! –va cridar el copilot– 1201!

– Alarma 1201! –va repetir el pilot.

– Entesos; 1201. És del mateix tipus. Procediu amb la missió –van tornar a ordenar des de la base.

Continuava baixant l'altitud ràpidament. Cap als 200 metres, el pilot va començar a adonar-se que la zona escollida per l'ordinador per a l'aterratge no era bona, ja que estava plena de roques de gran mida. Sense perdre cap instant, va activar el programa de control manual d'alçada i va redreçar la nau, per tal d'aterrar més lluny del que volia fer l'ordinador.

– 100 metres d'altitud.

– Ja distingeixo les ombres! –va indicar el copilot.

En aquest moment, el radar d'aterratge va perdre senyal, i es van il·luminar els senyals d'alerta. Però la més important era l'alarma de combustible. Es va encendre, i això volia dir que els quedaven només 114 segons per aterrar..., si volien tornar a la base. Encara tenien l'opció d'avortar la missió, però això no entrava realment al cap de ningú.

– 30 metres, anem bé! –va animar el copilot, tot i que afegint amb un toc de preocupació– 5% de combustible restant!

La pols ja començava a aixecar-se del terra, donada la proximitat de la nau. El pilot havia de forçar tot al màxim per tal de superar la zona de roques. No en va, quan abans de la missió li van demanar si li agradaria portar algun element personal, com a talismà, va respondre “Sí; més combustible”.

– Us queden 60 segons –van avisar des de la base

– Endavant! Endavant! –va animar el copilot, veient que faltava poc per deixar enrere la zona rocosa

– 15 metres; hi ha molta pols! –es va queixar el pilot.

– 30 segons! –a la base començaven a desesperar-se.

– Tenim llum de contacte! Motors aturats! –va anunciar finalment el copilot.

Amb 20 segons i menys d'un 1% de combustible encara disponibles, van arribar a destí. En un recorregut tan llarg com el que havien fet, això era tallar molt més fi del que haguessin volgut.

– Entesos –li van contestar des de la base–. Aquí tenim tota una colla de gent a punt de tornar-se de color blau, que tornen a respirar. Gràcies!

Tres hores i mitja més tard, van acabar les preparacions per sortir de la nau. El pilot i comandant Neil Armstrong va baixar l'escala del mòdul lunar de l'Apol·lo 11

– Un petit pas per a un home –va dir– però un gran salt per a la humanitat.